

C E S T A K Š Í P K U

P E T R M U S Í L E K

/ Verše z let 1988 – 92 /

Chotěboř 2006

ZROZENÍ

Čí je to divné světlo?
Čí jsou ty zvuky a chlad?
Já znám jen ticho a teplo
a zatím umím jen spát

Teď ke mně hlavy sklání
svět obrů jež tu prý byl
již před máminou dlaní
než jsem se narodil

Bude mi v tom světě dobře?
Mnoho víš, mnoho jsi čet
Tak mi to řekni, obře
I ty jsi, přece, ten svět

MOJŽÍŠ

Vložili chlapce do košíku
kde nejdravěji spěchal proud
Ať řeka soudí naděje i hrozby
ať vlny rozhodnou

A tak plul řekou příběh věčný
ne jednou ale tisíckrát
Čas vždy je jinak nebezpečný
a zvuče nosí jiný šat

Ale vždy z množství křehkých lodí
jež převázejí lidský pláč
ta nejkřehčí se osvobodí
a zlomí karabáč

PROSINEC

Je advent Chodí Mikuláš
Vánoce budou za chvíli
Ježíšku, co nám letos dáš?
Já vím, my zlobili

Spěch námi zmítal jako proud
zkalených jarních řek
Než kotvu stačil zaseknout
už tu byl podzimek

Teď ve svých dětech vnímáme
dychtivost vlastních snů
Před domem večer vyzvání
a zvonek plaší tmu

KOUZLA

Odlévám z vánoční svíce
hvězdy a létavice
Odlévám voskový květ
V něm nitky vteřin drží
nad nekonečnou strží
váhu mých slov a vět

TADY A TEĎ

Tady a teď
Stejně jako na počátku
Pravda na slámě
Pravda vyhnaná z poslední hospody
Pravda trpělivého čekání

Kdo se nedokáže poklonit
zůstává divákem

A L E

Příběhy stvoření
zrození
smrti
Příběhy podobenství
metafor a zázraků
Tisíce příběhů
z kterých si každý
může kus utrhnout
a spotřebovat
Jen jeden
ne příliš hlasitý příběh
příkaz bezejmenné lásky
je přizpůsobován času
ohýbán a zatemňován
Ze zlé i dobré vůle
převáděn do ohebných slov
ve kterých nezní
ano ani ne
ale věčné ale
Láska
za určitých předpokladů

NĚCO Z ALCHYMIE

Když ti šeptám
že je nebezpečné psát básně
směješ se
Znáš dlouhé řady nablýskaných slov
sterilní dokonalost

Rozbušky a katalyzátory?
Ale k čemu?

Třeba i nevěř
ale přijď v některé z nocí
kdy hřbet tmy
překryje světlo lampy
Přijď ve chvíli
která budí strašidla
V nábytku začne praskat
pukne sklenice
sněhová hrouda udeří do okna
Přijď a neboj se
skutečnost nezmizí úplně

A kdybych viděl
že ti stín strachu
sahá do tváře
vezmu tě za ruku

ÚVĚR

Muž jde tržištěm
kde mu nabízejí
samé laciné věci
Ale muž je nedůvěřivý
všechno tisíckrát zvaží
Za pultem kroutí hlavami
Říkají Dáváte málo
Tady přidejte podpis
k tomuhle se zavažte
budete jistě spokojen
Muž ale nepodepíše
nezaváže se
a odchází
Jde
zamyšleně pocinkává drobnými
a říká sám sobě
Moc drahé
Moc drahé

POD KŮROU

Stažené letokruhy
svědčí o letech nepřízně
Přestože kůra
chce všechno zamlčet
konečná spravedlnost
už sedí v zrcadlech pařezů

Možná i srdce
ovíjí podobný radar ticha
A jen Bůh čte
v jeho letokruzích

ŽABÍ CESTA

Žabička skáče bludištěm
kolem je tvrdá horká zem
Kolem jsou všude sucha such
a nikde družka ani druh

Vidí jen asfalt štěrk a prach
I malý mráček jenž by splách
trn žízně horký vítr smet
Každý skok je jak naposled

Bloudí a hledá chladný stín
Já dívám se a závidím
jak malý úkryt stačí jí
před peklem které zabíjí

CIRKULACE

Od nepaměti tekla voda
opojných jistot do škarpy
a andělů sbor
což je škoda
jí k tomu drnkal na harfy

Pak navzdory vší gravitaci
proud opačnou se cestou dal
Do starých míst
se bláto vrací
a andělé si hrají dál

ALBUM

Jen proutí rostlo za úvozem
a dálka to byl zázrak sám
Jak je to dávno Pane Bože
když na to dneska vzpomínám
Jak je to dávno v nedohlednu
na kládách zpívá celá ves
Jen na chvíličku s nimi sednu
Jak bych tam seděl ještě dnes
Kolem jde kocour ptáče rdousí
V zubech ho vleče do kopřiv
Hedvábný zpěv, krvavé vousy
V mžiku je všechno jako dřív
Vzdálený hvízd se ztrácí v dálce
Vlaky jsou stále na tratích
Jen písmo bledne na obálce
a proutí v stromech dřevnatí

EXPERIMENT

Tvůrce řekl Hory stíní horám
S výškami jsou věčné problémy
Jestliže ten chaos nepřeorám
nedočkám se míru na zemi
To si řek a záměrem svým opit
d'ábla k této akci zburcoval
by mu z moci plamenů a kopyt
vizáž světa do pořádku dal
Ten černý jej poslech bez odmluvy
a jak koukol zarost do hlíny
Kraj se v d'ubkách od neštovic hrbí
z horských štítů jsou jen krtiny
Když teď všechno reálem už žije
nový problém zuby vycenil
Chybí vrchol, smysl, fantazie
Vyvážená krása stvoření

VÝPOVĚĎ

Světlem si chodím
hlínu pod srdcem
hliněnou hlínu
kterou zdupal den
Den spěchajících
nemilostných zrad
které se pletly
pod kopýtka stád
Do smeček vlků
k víře v beránky
do krve
která tekla na stránky
Až ze slov zbyly
kopřivy a klet'
Disharmonická výpověď

PSÍ ČAS

Pes ostražitě větří
obzory neznámé
Na stébla drnkne větřík
Pes v stěhu zůstane

Já jeho jemnost neznám
Až pak se začnu ptát
když mračna podmračená
zatlačí do mých zad

Snad jen že netrpím pýchou
a občas přemůžu vztek
Slyším když zeptá se ticho
Kdo že má obojek?

KOMÁŘI

V svém roji komár statečně
si píská se všemi
Bezpečný ve všem
Báječně
se cítí nad zemí
Vždyť každý zvuk
zní v souzvuku
suhlasných serenád
a kapelník jde na ruku
Prostě to má svůj řád
Však náhle
z hlubin jiný tón
vystrčí vzpurný spár
a místo altu baryton
naruší suchopár
A přestože
jen chvíli zní
tóniny cizích řad
V tom roji
který znejistěl
už budou napořád

VAROVÁNÍ

Šmouha se rouhá
rovným tvarům
už jenom tím
že drží tvar
Oblázek spadne
do vůně hlohu
čas prodře sny
je z nich jen cár
Zestárne pravda
nadšení a vášně
a bez porodů
kde dřív čněl
horoucí plamen
tak krásně
a tak strašně
se umažeš
jen o popel

CESTA K ŠÍPKU

Cesta k šípku vede loukou
kde jsou samé květy plané
O balvanech se tam říká
že jsou jako malované

Trní vůbec nemá špice
alespoň tak mnozí tvrdí
A teď, ještě do třetice
ani hnůj prý nezasmrdí

Jděte k šípku vy co chcete
takhle poplést lidskou duši
Když už chodím s dírou v botě
tak netvrdím že mi sluší

Z ATELIÉRU

Sedí malíř ve své sesli
čáru k čáře váže
Přijde chlap - Prý co to kreslí?
A malíř že neukáže

Zvědavě a zlostně praví
Však já na to přijdu
To však nemáš ze své hlavy
že se straniš lidu

Ten chlap v okně na to civí
a malíř v své sesli
hlavou kroutí - snad se diví
Diví se a kreslí

ZABIJAČKA

Porazili poezii
krev z odkapala
Z kůže svlékli křehkost její
Jak se zdála malá

Nejdříve ji rozsekali
pak do střívek cpali
jitnic i tlustých jelit
kopy nadělali

Jen na pilných muších nožkách
přežila ty jatky
aby se jak virus zítřka
navrátila zpátky

ZÍTRA

Jdeme a míváme štěstí
lyriky ubývá
Všechno chcem dobýt
a stihnout
ještě teď za živa
Kdysi nám řekli
je nutné
pro zítřek šťastnější
z leccého ubrat a slevit
ukáznit zbrklé sny
I tehdy se nám zdálo
zítra je za chvíli
A tak jsem tiše kývli
ledacos slevili
Jdeme a míváme štěstí
lyriky ubývá
Všechno chcem dobýt
a stihnout
ještě teď za živa
Jenže to skvělé zítra
ač opět na blízku
mizí jak průzračná voda
vylitá do písku

RACI

Rozhodli se staří raci
smělé cíle vztyčit
V euforické agitaci
vysněný svět líčí

Kdo nekývá, prý jen plete
hlavy Zítřku brání
Rychle sečti kolik klepet
klepe v hlasování

Odkývli to jako jeden
Co? To lhostejné je
Jednota má prioritu
ať se co chce děje

DROBEČEK

Drobeček vždycky malý byl
vždycky se s málem spokojil
Pokaždé v zadní řadě stál
Na ničem nikdy netrval
Šel čas Šly roky Povel pad
A kdosi řekl Čelem vzad
On vždy a ve všem poslední
najednou v špičce řady ční
Já že řek ční? On vskutku čněl
Ne že by vyrostl zmohutněl
Jen stalo se - to neklepu
že ostatní jdou v podřepu
Dál už to znáte Co je svět
i hlemýžď občas velí vpřed
Rak ve snech globem otáčí
a pravda prší z pavlačí

ŽIVOTOPIS JEDNÉ ŽÁROVKY

Nadšení Znáš to slovo?
Že neznáš? S nadšením
svítila z objímky zrezlé
pár metrů nad zemí
Prý po začátku chtěla
dálku tmy prozářit
Pak už jen došlápnout na zem
A nakonec mít klid
Jak v zkušenostech zrála
mimoděk přešla břeh
až bez ostychu brala
si půlnoc na nocleh
Teď v baňce mlha sedí
a když se plaše ptám
Kdo cestou posvítí mi
odsekne Svít' si sám
Abych však na pravou míru
vedl jak to je
Uvnitř dál vlákno je živé
i proud v ní koluje
Jen léty poučena
prý hloupá nebude
Teď už jen pro sebe svítí
a nikdy pro druhé

ÚSVITY

Znovu, vždy chytáme se
úsvitu, jenž nás mine
jak naděje jak slibu
Vždy znovu uvěříme
Hasnoucí plamen svíce
skryjeme stříškou dlaně
když vítr uhasí jej
hledáme jiný za něj

Znovu, vždy chytáme se
čehosi za úsměvem
mažeme šed' a všednost
vítáme sny své zpěvem
Než dáme notu k notě
a krok svůj srovnáme
už není jasné proč
a komu zpíváme

Znovu, vždy chytáme se
tónu i znaku slova
šlápneme stokrát vedle
vždy začínáme znova
I ve dnech které metou
v suť stěpů co už není
hýčkáme jitřivé vzdechy
pro nová poblouznění

HAVLÍČKOVA BORO VÁ
(Památce K. Havlíčka Borovského)

Na ptačím sněmu
pravda cvrlikaná
zůstane navždy
nepřístupná lidem
To kráká vrána
nad borovskou návší
a údolí
jí tichem odpovídá

Už je to dávno
co zde
pomník zvedli
těžitko ducha
přitesaný exil
zpod něhož věčně
jak by tvá řeč zněla
Krvavě živá
Nikdy zkamenělá

ČAS TĚTIVY

Jako luk v čase tětivy
jsou slova nevyřčená
 Okolo cest
 dál hoří svatí
Kati jsou beze jména
 Okolo cest
 dál hoří tráva
Podzimní listí opadává
V hlubokém tichu bez ozvěn
 předjitřní jiskra
 hledá den
 Den
který slova nekřiví
 Den jak luk
 v čase tětivy

SEN

Hluboko z paměti
vyškrabávám ráno
Modré nebe
Tichou fanfáru slunce
Zatímco do kůže vrůstá mlha
tvé vlasy voní létem
Sen podobný hadímu pohlazení
se naplňuje pomalu
a neúprosně

BEZ NÁZVU

Spadne déšť
a bude plný mraků
Obzor nám stoupne na nohu
a knihy schovají
co je psáno
na druhé stránce
Ale pokud v nás zůstane
jen cípek domova
nemůžeme zabloudit

SPOJE

Mé prsty ruší telefonní spoje
a nikdo neví kam se dovolám
Po hlase vcházím, cizí do pokoje
a jako hlupák se pak ptám
Mám správné číslo? Jsem ve správné zemi?
Nebyla chybná moje předvolba?
Zmateně šeptám Prosím promiňte mi
A kdo že volá? Přece já
Zavěsím v spěchu Zkontroluji seznam
Vytáčím čísla Říkám si: Jen klid
V sluchátku cvakne Prosím? Ne vás neznám
A už jsem zas kde nechci být

ZÁZNAMNÍK

V mém telefonním záznamníku
zní něžný hlas jak před lety
Jakoby v dávné smyčce času
byl navždy zakletý
Jakoby věčnost byla věčná
a ubrdila volný pád
Jak by ta léta nebezpečná
měla dál přetrvat
Jak bys čas nespoutané zvíře
sen svázal špagátem
Přestože navzdor naší víře
nás stejně podrápé

ZBYTKY PEVNIN

Po špičkách nahlížím do zahrad
O každou vůni se bojím
Zde rostou věci skutečné
sen pravdou je
a pravda snem
zítřky
se podzemím brodí
Do trávy padá denní spěch
a ticho leží v kamenech
jakoby odjakživa
A všechno, všechno
mimo nás
zná výšku
hloubku prostor čas
Sny
v nichž se rozednívá

NOČNÍ ZPRÁVY

Je pozdní večer
cvrčků telegraf
vysílá první noční zprávy
Z rostoucích stínů
má každý stovku hlav
Uši jak stébel trávy
Jen ruku podej mi
a nech ten příval plynout
Nebude pokaždé
tak krásná letní noc
Ve chvílích opačných
zasutých pod hlušinou
nám dnešek
přijde na pomoc

LABYRINT

Chodím větrem tváře rudé
vlasý věčně rozcuchané
I když se ptám jak co bude
neuhýbám před osudem
Že jsi jinde než kde hledám?
Že jdu špatně, že se pletu?
Že má slova nejsou k světu?
Co se má stát ať se stane
Jednou dojdu budu doma
jen dny jsou zlé, čas zlý není
Třeba i má poblouznění
něčím hnou a něco změní

SKŘIVÁNEK

Zpíval jsi písničku tichou
než podzim zabloudil
pod závěj zvadlého léta
Než liják noty smyl
Teď stíny taktovkou řídí
skřípavý tónů hvizd
A z prasklých houslových klíčů
jsou vzpěry vraních hnízd

ČAS NEKLIDU

Na křehkém voru
plují slova
Kaluže ze všech stran
Nečas nás učí přikyvovat
piruetám i zákrutám
Tak v kalném proudu
prostém přímek
v pravdách jež zítřek nejistí
Naplano vesly odháníme
komáry lži
a závisti

KDYŽ

Když jsou ale
ačkoliv nýbrž
Matné rybníky osočující vodu
musí být i odpařování
Rozlišení druhů
přijde v nečekané vteřině
mezi kameny
uloží soumrak i den
Spravedlnost
přijme
pouze přirozené

REÁLNÝ SEN

Být čímkoliv
jenom ne pneumatikou
svištící asfaltem silnice
Pneumatikou v pohybu
za cenu vlastní kůže
Vidíš jak vymetá hrboly
prolézá loužemi
a polyká vibrace
nerovných cest
To i rezavý hřebík
se má lépe
Žádný spěch o zlom krk
jen čeká
na svou příležitost
Jedině snad rezerva
Být rezervou
a jenom se vézt
Není to sen?

ČERNÁ DÍRA

Jakoby slova slepá byla
tak zmateně a nejistě
jdou od úst jež je vyslovila
až stojí slepě na místě
Stojí tak až to lidské není
a byť by hlas zněl sebevíc
z každého jeho vykročení
leze jen tlusté prázdné nic

DIASPORA

Chcípł pes v básni
A komu to vadí?
Rotačky jódlují
a recitační školy
zmistrují půlmistry
čtvrtmistry setinky
i čísla
od mínusu k nule
Nakonec všechno
hudba podmaluje
límeček bílý
obalí ze stran
Takže i sláma
cepem pročesaná
balónek zrnka
pustí do kalhot
Estéti bláhoví

za nehtem vyšťourají
jakýsi vzorec
pravé hygieny
Motýlí křídla
do vitrínek vřadí
o mûře řeknou
exotická zvláštnost
Potom se sejdou
ve svých skvělých klubech
při vínku slzu
neupřímnou pustit
vypláchnout huby

Havlíčkem a Šaldou
zkurveně špitnout
kam to všechno spěje
Odvalu verši
Co spěje to spěje
Básni se nechce
klečct na kolenou
Básni se nechce
funebráckým řádem
odmykat zámek
zámků poezie

Ze smetišť zvedne
slovo pošpiněné
hůl vandrácovou
si na polomu najde
po čtyřech sleze
až tam kde je doma
a o řeč suků
odře bolák zloby

Tak něžně potom
prosloví se větrem
k nám opředěným
v tupém obklopení
a znovu zvedne
slova prazákladní
víru naději lásku

PŮLNOC

Ulice studené
jak prsty zimních řek
ťukají na zmrzlé
rybníčky náměstí
Mám vítr na dlani
a nikde kamínek
kterým bych zazvonil
o rampouch zmrzlé tmy
Už všichni odešli
pořádní dávno spí
a kalnou půlnocí
jež trvá celý věk
klepou jen tiše
na rybník náměstí
ulice studené
jak prsty zimních řek

HLEDÁNÍ PEVNÉHO BODU

První den
opojení z rozlehlých obzorů
Druhý den
strach z dálky
První den
křemenná slova
bezstarostně vyhazovaná nad hlavy
Druhý den
nebezpečně deštivo
První den
bohatství fantazie
druhý den
chudoba skutků

PŘED MALOVÁNÍM

I v domě
který se pravidelně uklízí
jsou skryté kouty pavučin
I v srdci
které je věčně na pochodu
leží usazeniny prachu
Kdo by chtěl tvrdit
že i v lásce podobné plameni
nejsou dohořelé součky
temné uhlíky
a šedivý popel?

PAUZA

Rád bych se smál
Není čemu
Rád bych se zeptal
nikdo neví
Rád bych se odrazil
a není skoro kde
Smích
zlomyslný smích
toho by bylo
i odpovídačů by se našlo
i chytráků kteří rozkradou sen
dřív než se narodí
i takových kteří utečou
po prvním zaštekání
Jen člověk
běžec dlouhých tratí
je skoro k nesehnání
Člověk do deště
člověk do sněhu
Prostě člověk

LISTOPAD

Zlehka jak mžení
či pád vlasu
jak vydechnutí měsíce
řeč ve hřbetě se narovнала
a trávnik vlasů hala bala
naplnil mrtvé ulice
Měl barvu země
Čeští svatí
to děti větru
zvedly korouhev
Na chvíli čistí
Na chvíli svatí
I smrti v žilách
ztuhla krev
V čí hře to hráli?
Kdo jim napsal noty?
A proč tak krátce
zněla bez falše
Kde byla volnost
jsou už zase ploty
Kde byla pravda
se už zase lže

NA MOSTĚ

Mezi stěnami domů
visí mapy podzimu
V ulicích osamělých chodců
přespávají cizí lidé
Pokusy o přiblížení selhali
Stojíme na mostě
Za ohradou zábradlí
supí rozsvícená řeka
dvouhlavý svět
s tisíckrát poznačenými trumfy
nylonový svět
kterým projela Babelova Rudá jízda
Musel by přijít někdo odjinud
někdo jako rozdrcený hrozen
někdo velmi málomluvný
Zatím vnímáme jen matný břeh
netrpělivé rybáře
hádky o budoucí úlovek
Hlasité zápolení
odhánějící všechno živé

TAKOVÝ ČAS

Byl čas
že se zdálo
jakoby praskla sebevědomá páteř světa
Větru bylo těsno
Obvazy spadly z břehů řek
a odkryly mrtvá rybí těla
Třetina stromů uschla k smrti
a lesklé krunýře hmyzu chřestily
jako odění jezdců apokalypsy
Stíny včerejška spěchaly
větvevi ještě živých stromů
eroze běžela puklinami skal
rez ztupila ostří
odložené sekery
To všechno se dalo
pro naše znehybnění
Neboť těm kteří uvěří
že jinak se nedá
je pokaždé navlečen
chomout bezmoci

PROSTOR VYSTĚHOVANÉHO NÁBYTKU

Jsou zde řady nádobí
Pokrm i jed
Jedni proklínají Boha
druzí mu pochlebují
Ale první i druzí
pro vlastní smečku
zapomenou lidskost
Pravdy na trampolíně
Kotmelce snů
Slova rozprášená
jak vystrašení ptáci
Už i v obrazech se stmívá
Jen ticho
klečí na kolenou
A prostor vystěhovaného nábytku
vyhlíží čistě umytou podlahu
po které ťapká
sen Nemluvně

BARVY

Na stromech listí zraje
Krev teče po kmenech
 Jak emigranti z ráje
jdu zemí v plamenech
 Do zimy jdu
Svou šedí daleko od duhy
 A kolem mlha ředí
 vybledlé zásluhy

PROSBA

Rosteme do větru
do větru vířivého
Jen Pane uchraň nás
nás hříšné všeho zlého
Dej cesty nám
Dej světlo nám
Dej víru nám i zánik
Aby dál vyrůstal
ten zázrak který vzal
svůj tvar z Tvých dlaní
Dej sílu nám tu mízu hvězd
v níž tiše dorůstáme
v nocích kdy přetéká
tma v očích člověka
až po vrch plná klamem
Dej odvahu té síle v nás
ať sama sebe sváže
tam kde jen pro nás ční
tam jde jsme zbyteční
Dej větru ať ji smaže

At' stanem se až předáme
jemu
to co jest jeho
zas lidmi lidskými
necht' my
jsme opět my
Uchraň nás Pane
všeho zlého

PORTRÉT AUTORA

Petr Musílek

Narozen 17. 10. 1945 v Chotěboři

Vydané knihy

Tichý svědek Kruh Hradec Králové 1981

Věci našeho života Kruh Hradec Králové 1988

Cesta k šípku Chotěboř Nákladem vlastním 2006

Publicistika

Sondy 1978 – 1983

Zpřístupněno Libri prohibiti Praha

Klubové listy 1985 – 1988

Městské muzeum Chotěboř

Dílna vysočiny 2001 - průběžně

Klub Avalon, Festival fantazie

Literární vysočina /sborník soutěžních textů/

o.s. Quo vadis ? Chotěboř 2005

Knihy připravené k vydání

Ztráta tíže – verše 1986 – 1989

Amorena - verše 1995 - 2005

Knihy dluhů – eseje 1989

Pěkné sny – verše pro děti

Podivný svět – verše pro děti

Medaile za vytrvalost

/aneb 20 zamyšlení starého psa/

Od prázdnin do prázdnin – dětská próza

Acylypyrin Hysteps - román

Podrobněji na [http:// www.leonet.cz/petrmusilek](http://www.leonet.cz/petrmusilek)

CESTOU K ŠÍPKU

Vinou celé řady vnějších okolností (z nichž některé jsme naznačili výše) se další Musílkova kniha dostává před čtenáře až nyní: nic z prózy, publicistiky, tvorby pro děti. Celkem logicky byla za toto pokračování zvolena básnická sbírka vzniknuvší v letech 1988 - 1992 (a takto navazující na knížky předchozí): Cesta k šípku zachycuje tedy období, kdy se nejen lámaly dějiny, charaktery a osudy, ale v němž se notně proměnila také naše kultura, literatura. Kdy je sice zapotřebí na všechny tyto proměny reagovat, nicméně způsobem takovým, u něž by tendence nepřehlušila básnické slovo a touha po aktuální platnosti nevytěšnila trvalé. Můžeme se domnívat, že se v této sbírce dovršila dvojí Musílkova cesta: jednak ona vedoucí k alegoričnosti, totiž k vidění přírodního dění co obrazu konání lidského, hledme jen na takový motiv Vánoc, který se pod básnickovými rukama proměňuje v alegorii odvěké lidské touhy po dobru a kráse, po příchodu jiných, lepších, smysluplnějších časů. S vědomím, že takové přání bývá často doprovázeno iluzí a že skutečnost je jiná, prozaická: Pravda na slámě/Pravda vyhnaná z poslední hospody/Pravda trpělivého čekání. Druhou cestou je pouť od exteriéru přes interiér do nitra člověka: do míst, v nichž se rodí řeč. Nebojte se, že by šlo nakonec o nějaké medicínské výzkumy. Daleko spíše půjde o ohledávání samotného slova: zda a nakolik je mu v záplavě blábolu a žvástu ještě možno věřit. A přiznávám raději hned, že v tomto punktu jsem mnohem větším skeptikem. A že mi občasné poučování (Kdo se nedokáže poklonit/zůstává divákem) zavání didaxí u dospělého čtenáře nepřiměřenou. A že autorovi více věřím tam, kde se nebojí zpochybnit dokonce slova základní: Láska/za určitých předpokladů. Koneckonců je taková deziluze pupiční šňůrou svázána s deziluzí z toho, co je těmito slovy pojmenovááno, tedy z takzvané vnější reality: Do starých míst/se bláto vrací. což samozřejmě platí nejen pro léta vzniku sbírky; jako starý skeptik předpokládám, že bude platit v roce i po roce jejího vydání: Obvazy spadly z břehů řek/a odkryly mrtvá rybí těla. V dovršení Musílkovy cesty spatřuji také určité nebezpečí: svůdná

lehkost zvládnutého řemesla (rýmované verše s vázaným rytmem se občas stává obojkem táhnoucím básníka k výplni a ozdůbkaření, alegorie bývá i příliš průhlednou a jednosměrnou (Reálný sen), velká (virus zítřka) a osahaná slova zavánějí obecností i maskou. Škoda, že z básníkovy obzoru mizí Vysočina, ale ta je možná uvnitř přítomna natolik, že ji není třeba připomínat, neboť Petr Musílek bezpečně tuší: pokud v nás zůstane/jen cípek domova/nemůžeme zabloudit. Uvědomuji si nicméně, jak se v Musílkově poezii ve vzácných chvílích přírodní neznatelně prolíná s lidským i s reflexí vzpomínkovou, rytmus a rým přestávají být osidlem a stávají se svorníkem, klenákem myšlenky: báseň Album patří k nejsilnějším stejně tak Barvy: podzimně-zimní, přírodní i lidské, v čase a nad časem, se starými pravdami odehrávajícími se tady a teď před našimi očima, se slovy, pravda, ohmatanými ale jen proto, aby byly zjištěny hrany a ověřeny tvary. Uvědomuji si, jak v jeho básních osvěživě působí rytmické rozvolnění na jedné, epigramatické sevřenost (se satirickou vyostřeností) na druhé straně. Jak věřím všem těm skřípavým tónům, zmrzlým rybníčkům náměstí, veškeré řeči suků. Ostnaté, pichlavé, nicméně bez ale, ačkoliv nýbrž. A tudíž přesné. A neměl bych zapomenout ani Musílkovo tiché křesťanství, modlitbu v nocích kdy přetéká/tma v očích člověka. Neboť i v něm je skryta ona nesnadná láska, víra. A naděje. Je-li nám té zapotřebí, předpokládám, že nám bude potřebnou také poezie, jež ji nabízí: Pokud ji ovšem předtím nalezneme v sobě!

Ivo Harák

Poznámky:

1/ Harák, I.: Chotěbořská samizdatová edice Petra Musílka SONDY, in: Martinek, L. - Tichý, M. (ed.): Česká a polská samizdatová literatura, Slezská univerzita, Opava 2004, str. 75 - 78 2/
www.leonet.cz/petrmusilek

OBSAH

ZROZENÍ.....	2
MOJŽÍŠ.....	3
PROSINEC.....	4
KOUZLA.....	5
TADY A TEĎ.....	6
ALE.....	7
NĚCO Z ALCHYMIE.....	8
ÚVĚR.....	9
POD KŮROU.....	10
ŽABÍ CESTA.....	11
CIRKULACE.....	12
ALBUM.....	13
EXPERIMENT.....	14
VÝPOVĚĎ.....	15
PSÍ ČAS.....	16
KOMÁŘI.....	17
VAROVÁNÍ.....	18
CESTA K ŠÍPKU.....	19
Z ATELIÉRU.....	20
ZABIJAČKA.....	21
ZÍTRA.....	22
RACI.....	23
DROBEČEK.....	24
ŽIVOTOPIS JEDNÉ ŽÁROVKY.....	25
ÚSVITY.....	26
HAVLÍČKOVA BOROVÁ.....	27
ČAS TĚTIVY.....	28
SEN.....	29
BEZ NÁZVU.....	30
SPOJE.....	31
ZÁZNAMNÍK.....	32
ZBYTKY PEVNIN.....	33
NOČNÍ ZPRÁVY.....	34
LABYRINT.....	35
SKŘIVÁNEK.....	36

ČAS NEKLIDU.....	37
KDYŽ.....	38
REÁLNÝ SEN.....	39
ČERNÁ DÍRA.....	40
DIASPORA.....	41
PŮLNOC.....	44
HLEDÁNÍ PEVNÉHO BODU.....	45
PŘED MALOVÁNÍM.....	46
PAUZA.....	47
LISTOPAD.....	48
NA MOSTĚ.....	49
TAKOVÝ ČAS.....	50
PROSTOR VYSTĚHOVANÉHO NÁBYTKU.....	51
BARVY.....	52
PROSBA.....	53
PORTRÉT AUTORA.....	55
CESTOU K ŠÍPKU.....	56

Petr Musílek
Cesta k šípku
Obálka
Věra Krumphanzlová
Slovo závěrem PaedDr. Ivo Harák
Rok 2006
Vydání první
Náklad 150 výtisků
Vlastní náklad
ISBN 80-239-6472-0